

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪТ НА ПРОСВѢТНО-БЛАГОТВОРИТЕЛНИТЕ ДРУЖЕСТВА „ДОБРУДЖА“ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Фонъ № 972

Адресъ:
в-къ „Добруджа“
ул. „Сердика“ № 3.
Годишенъ абонаментъ:
За членове 60 лв.
За нечленове 100 лв.
За чужбина 200 лв.
За Америка 2 долара
Брой 1 левъ

Редакторъ: П. Господиновъ

Нашата воля

Преизтъкването на събитията и фаталният край на войната хвърлиха Добруджа отново въ ланитъ на ромънската олигархия. Това стана причина да емигриратъ отъ Добруджа няколко десетки хиляди бължасци, които увеличиха емиграцията въ България. Началото на добруджанското движение, обаче, тръбва да се търси въ недра на добруджанския народъ. Обезпокоенъ за съдбата си, макаръ и свободенъ, той се залави да организира своята защита, която, за голъмо нещастие, свърши съ второто поробване на Добруджа. Презъ това време добруджанскиятъ маси въ България бяха узрели вече за идеята да се организиратъ за решителна борба срещу агресивната политика на Ромъния и ромънизма.

Ето защо първиятъ характеренъ белегъ на добруджанското освободително движение е неговиятъ народенъ произходъ. То израсна, отъхранено отъ идеята да запази свободата на добруджанския народъ отъ посегателствата на ромънската олигархия. Неговиятъ водачи останаха сръдъ него, и днесъ, като легални дейци, въоръжени съ преимуществата и закрилата, които имъ даватъ законитъ, продължаватъ борбата срещу денационализаторската политика на официална Ромъния.

Този идеалъ за права и свободи тръбва винаги да бъде издиганъ високо. Той е носенъ днесъ отъ дейци, които иматъ първата грижа, въ името на идеала и за благоденствието на своя народъ, да поддържатъ между себе си духа на сговоръ и съгласие. За да може, обаче, да бъде осъществена тѣй много желаната терпимостъ между добруджасци, веднъжъ винаги ще тръбва да бъдатъ отстранени пълкенитъ ръце, които искатъ да изкористятъ добруджанското освободително движение за свои лични и комерийни цели или за нуждитъ на чуждата пропаганда. И едното, и другото води движението къмъ разединение, къмъ умаломощаване на добруджанскиятъ сили.

Този духъ за самосъхранение на добруджанската енергия намири своя най-красноречивъ изразъ въ XII редовенъ конгресъ, когато по единъ повелителенъ начинъ бѣше внушено на всички самозвани добруджански дейци, които отъ името и за смѣтка на движението говорѣха и действуваха, безъ да сѣ бивали упълномощавани за това — да престанатъ съ провокациитъ си. Конгресътъ, въпреки на съюзния уставъ, въ който е въплотено добруджанското единство, даде заслуженото на нѣколцина раздорници. Това той ще прави винаги, ревнивъ къмъ своята независимостъ. Надъ всички тръбва да стои волята за единство и за непреклонна борба.

Другарска жалейка

Скоропостижно е починалъ въ Варна членътъ на младежката група Михаилъ Т. Гочевъ, родомъ отъ Каварна, 24 годишенъ. Покойниятъ се радваше на живи симпатии върѣдъ емиграцията, особено между младежитъ въ Варна. Дълго време той бѣше диригентъ на младежкия хоръ при дружеството и деенъ членъ въ настоятелството му. Неговата привързаностъ къмъ дѣлото на Добруджа ще преизпълни всички негови близки, приятели и познати съ неутешима скръбъ.

Михаилъ Т. Гочевъ бѣше авторъ на марша „Млада Добруджа“, който дълги години ще ни спомня за неговата беззаветна дейностъ.

Тутраканската епопея

(По случай 13 годишнината отъ падането на Тутраканъ)

Не въкове, не далечни исторически времена ни дѣлятъ отъ тази славна дата, а само 13 години — години, които минаха въ велики копнежи, мрачна трагедия и пакъ нови надежди. Когато си спомняме великия подвигъ на българския воинъ предъ Тутраканъ, налегналото ни униние изчезва — пламъкъ блѣсти въ нашитъ очи и тоя пламъкъ гори въ всички сърдца: на ония, които изградиха епопеята, на ония, които я изживѣха и най-после въ духа на ония, чийто сърдца спрѣха да гупятъ подъ гръмовния ревъ на топоветъ, злокобното тракане на картечицитъ и топлата димеща кръвъ.

Кой създаде „Тутраканската епопея“? Не, е ли оная сила на българския духъ, която при мощната воля, стигнала до стихия, поведе своитъ синове да отишатъ на своя коваренъ съседъ за измѣната и предателството? Тутраканската епопея не е първа, нито последна, тя е исторически нанизъ на последователни събития, започнати отъ Шипка, Сливница, Люле-Бургазъ, Одринъ и Булаиръ. Това сѣ събития, които стоятъ като свѣтилници предъ бъдещето на нашия народъ, когато Ньойскиятъ „миръ“ обрече на отгрателно робство. Тутраканската епопея се изправя срещу злодеяния на Ньойи, тя става единъ мощенъ протестъ, едно мждро напомняне на „мироносцитъ“ отъ Западъ, че мирътъ може да се осигури само ако има свободни народи и нѣма робство; тя ни казва още, че историята на българския народъ за „по-добри“ бѣднини сега започва.

Гнѣвътъ на правдата, викътъ на свободата, позорътъ на робството, коварството на съседа, отчаянието на роба, историческиятъ пътъ, по който вървятъ народитъ, това е епопеята на Тутраканъ — тя е минало и бъдеще, което крие въ своитъ скутове много тайни и изненади.

Добруджасци смѣло могатъ да се гордѣятъ съ нея, защото тамъ тѣ вложиха цѣлия си духовенъ капиталъ, събранъ отъ 1913—1916 год. — само за три години. . . А каква епопея тоя духъ ще изгради, ако „десетилѣтията напластятъ гнѣва на правдата и злобата срещу подлисника? . . . Могатъ да се гордѣятъ съ нея и ония малки и голѣми деятели, които поддържаха тукъ тоя духъ.

Днесъ сме малко, безсилни, разпокъсани; живо месо късаха отъ нашето тѣло, но болкитъ отъ това влодеяние на силнитъ отъ денъ на денъ растатъ. Много герои погребва стремелътъ къмъ свобода на поробенитъ, много мечатели за тая свобода ще измратъ. Но единъ народъ, извиканъ на животъ следъ петръковно робство, нѣма да умре. Въ неговитъ гърди се таятъ, усилятъ кипещо море отъ яростъ и енергия, и доще денъ, когато той ще екжа паяжинитъ мрежи, съ които паяци обшиха нашитъ граници.

Ако предъ Тутраканъ гърѣха топоветъ и кръвта буйно се лѣеше по полето презъ 1916 г., иде денътъ, когато всички крепости на робството ще рухнатъ безвъзвратно предъ Трибуна на правдата и меча на свободата.

За изграждането на Римъ трѣбваше разрушението на Картагенъ; предъ Термопили трѣбваше единъ Спартакъ, предъ Шипка — български опълченецъ, а за освобождението на поробенитъ бължасци въ Македония, Тракия, Добруджа и Цариградско трѣбватъ героитъ предъ Тутраканъ, но не вече герои на кръвъ и багуренъ димъ, но горди, силни духомъ и могщи войници, които да слушатъ не тржбата на атаката, а сигнала на Агонната тржба.

Б. Петровъ

Денътъ на Караджата

И тази година съюзниятъ празникъ бѣ отпразднуванъ съ голѣма тържественостъ навсякъде въ страната, където добруджанската емиграция е организирана въ дружества. Особено тържественъ е билъ чествуванъ денътъ на Караджата въ гр. Русе, където е вземало живо участие и гражданството. Държали сѣ речи за значението на съюзния празникъ и за революционното минало на Караджата г. г. д-ръ Червеновановъ, Иванъ Х. Ивановъ, Стефанъ Симеоновъ, П. Дрumeвъ и г-жа Лалка Кръстева.

Съюзниятъ празникъ бѣше тържествено чествуванъ и въ Варна, където бѣ ознаменуванъ съ скандалнитъ изстъпления на българската полиция. Благодарение на нейната неатакитност, между добруджанцитъ — манифестанти и полицията се завърза сборичкване. Полициитъ нападнха мирната добруджански манифестация съ голи сабли и зарѣзани револвери. Въ борбата за дружественото знаме пострадаха около 20 души членове на дружеството.

На тържественото утро въ голѣмия общински театъръ за дѣлото на Караджата говориха г. г. Атанасъ Костовъ, Дора Габел, Драгомиръ Сакеларовъ, П. Господиновъ и др.

Тържествено е билъ празнуванъ денътъ на Караджата и въ Разградъ. Участвувалъ е почти цѣлиятъ градъ, мѣстнитъ културни организации, части отъ мѣстния гарнизонъ и др. Тукъ е държалъ високо патриотична речъ г. Драгомиръ Божиновъ.

Въ Бургазъ празникътъ на Караджата е билъ отпразднуванъ съ манифестация и събрание. Следъ панихидата е говорилъ г. Ташко Илиевъ върху значението на Караджата. На свиканото специално за случая събрание г. Борисъ Петровъ е държалъ силно прочувствена речъ за Караджата, като е разгледалъ подробно неговата епоха и дѣлото на

българскитъ родолюбци, между които Караджата блѣсти съ особенъ ореолъ.

Въ София по случай деня на Караджата бе свикано паметно утро, на което говориха за значението на Караджата г. г. Ангелъ Стояновъ, подпредседателъ на И. К., д-ръ Илия Бобчевъ и д-ръ П. Пѣйчевъ. Софийското гражданство и добруджанската емиграция отъ София се отзоваха масово на утрото, съ което косвено засвидѣтелствуваха своитъ симпатии къмъ дѣлото на Добруджа и къмъ паметта на Караджата.

На тържеството въ гр. Ески Джумая е говорилъ адвокатътъ г. Родевъ съ свойствената му вѣщина и патосъ. Тукъ денътъ на Караджата е билъ отпразднуванъ по начинъ, който прави честь на добруджанската емиграция. Отдавна градътъ не е виждалъ такова мило тържество.

По най-блѣсъвъ начинъ е билъ отпразднуванъ денътъ на Караджата и въ с. Хърсово, Кеманларско. Тукъ при панихидата и следъ манифестацията е произнесалъ прочувствено слово г. Д. Бяновъ. Следъ обѣдъ сѣ състояли колездачни надбѣгвания, а вечерта — литературно-музикална забава. Тоя денъ е оставилъ отлични впечатления между народа.

Съ подобаваща тържественостъ денътъ на Караджата е билъ отпразднуванъ още и въ с. Душубакъ, Разградско и другаде.

Починиътъ на ИК да изпраща въ провинцията свои представители въ деня на съюзния празникъ тая година даде очакванитъ резултати. ИК трѣбва да бѣде насърденъ въ това направление.

Комитетътъ и редакцията сѣ затруднени финансово. Въ сжщото време много дружества не сѣ се отчетли.

Трѣбва да сторятъ незабавно това!

Ромъно — българскитъ отношения

Преговоритъ между България и Ромъния за уреждане на висещи въпроси между двата братски народа се разтакаватъ отъ десетина години. Тѣ сѣ подкачени наново, следъ като много пъти започваха и прекъсваха. И до днесъ, обаче, златна сръда не можа да се намери.

Справедливостта ни задѣлява да признаемъ, че българското правителство не се показва достатъчно ижжественно въ тѣзи преговори. Колкото това и да е неприятно за известни сръди, ние сме длъжни да констатираме фактитъ. У насъ и въ Ромъния още не искатъ да разбератъ какво прави ромъно-българското споразумение неосъществимо.

Трѣбва веднага да заявимъ, че България, управлявана отъ когото и да било, никога нѣма да престане да се интересува и да защитава най-енергично интереситъ на българщината въ ромънското кралство. Защо Ромъния не иска да разбере това? Тя трѣбва да свикне съ тази наша загриженостъ и, ако ѝ е сжко българското приятелство, сѣ време да направи потрѣбито. Това е още по-необходимо днесъ, въ ерата на възходящата демокрация и О. Н.

Нашитъ обиколки

Изпълнителниятъ комитетъ на съюза, въ желанието си да поддържа тѣсни връзки съ дружествата отъ провинцията, нареди нова обиколка чрезъ г. Драгомиръ Савовъ. Въ този моментъ нѣмаме сведения за точния маршрутъ на г. Савовъ; той е билъ вече въ Русенско и Разградско, навсякъде приетъ съ внимание.

Дължимъ да изкажемъ особена похвала на г. Драгомиръ Божиновъ, членъ на настоятелството на дружество „Добруджа“ въ Русе, който последователно е говорилъ предъ пунктови събрания въ селата; Сливо Поле, Бръшленъ, Юберъ, Узундже-Аланъ, Бей-Аланъ, Балбунаръ, Кили-Кууджукъ и др. Навсякъде г. Божиновъ е билъ посрещнатъ най-радушно. Хубавитъ му речи сѣ били живо аплодирани.

Изпълнителниятъ комитетъ ще уреди серия отъ обиколки и презъ есенята, когато негови членове въ предечерие на конгреса ще говорятъ на разни мѣста изъ провинцията.

Добруджанското единство

Наближава времето, когато добруджанската емиграция чрезъ своя XIII редовенъ конгресъ високо ще манифестира своята воля за борба. Конгресътъ е колективната свѣсть на всѣка организация. Той единственъ има правото да чертае политиката и тактиката на съюза.

Съюзниятъ уставъ, отъ друга страна, не позволява на никого отъ името и за смѣтка на добруджанското движение да говори и да го представлява.

Поради общото желание да се затвърди прокламираното единство въ XII редовенъ конгресъ, виѣни се въ дългъ на всички добруджасци да не противодействуватъ на прокламираната отъ конгреса съюзна политика и тактика, защото отъ разединението се ражда двоудушие, а фракционнитъ борби водятъ къмъ разложение и политическа смъртъ.

Въодушевеванъ отъ тѣзи чувства, конгресътъ забрани всички излизачи добруджански вестници и списания, освенъ съюзния в-къ „Добруджа“, официалния органъ на емиграцията.

Конгресътъ наложи известни санкции на провинилитъ се. Така той съете, че стана изразителъ на желаното добруджанско единство, като защити устава и конгреснитъ решения отъ посѣгателството на групичката неогговорни хора. Тази воля и това желание днесъ сѣ още по-силни върѣдъ емиграцията.

СЛЕДЪ ВАРНА

За нас, добруджанци, тази година Варна бѣ ознаменувана съ две голѣми събития: деня на Караджата и пробната младежка конференция. За честъ на добруджанската младежъ трѣбва веднага да отбележимъ, че и въ двѣтѣ събития тя се отличилъ.

Конференцията се приключи съ успѣхъ. Добруджанската младежъ ще трѣбва да си вземе добра бележка отъ нея. На първо мѣсто — че не трѣбва да остане нито единъ младежъ-добруджанецъ въчъ отъ редоветъ на групитѣ „Стефанъ Караджа“. На второ мѣсто — че сж нужди въ голѣми степенъ лични жертви за успѣха на дѣлото. И на трето мѣсто — че е извънредно необходимо всички младежи, като единъ човѣкъ, да проявятъ най-живъ интересъ къмъ дѣлото на Добруджа, защото младежътъ е челниятъ отрядъ на движението.

Резултатитѣ отъ конференцията сж отрадни. Нашиятъ опитъ дойде да ни окрили и обнадежди: младежътъ стои достойно на поста си по пътя на своето идейно и организационно обособление.

Малко на брой, но съ високъ духъ и съзнание, добруджанскитѣ младежи проявиха въ Варна и рѣдкѣ идеализмъ и преданостъ. Всички, които бѣха тамъ, се бориха като единъ при печалния инцидентъ съ полицията за защита на добруджанската свѣтилия. Хвала на млада Добруджа!

А сега ни предстои още по-сериозна задача: днитѣ до съюзния конгресъ и до нашата годишна редовна конференция сж преброени. Тамъ вече ще трѣбва да се срещнемъ още по-подготвени за идейна и организационна борба, за да докажемъ на нашитѣ по-голѣми братя и бащи, че дѣлото на поробена Добруджа ни е скъпо, че сме готови на върховни жертви за него.

Н. П.

Младежката конференция въ Варна

Заседанието на конференцията се откри на 9 августъ съ речъ отъ г. Атанасъ Костовъ, председателъ на Варненското дружество „Добруджа“. Въ салона на зала „Съединение“ се бѣха стекли предимно младежи. Имаше делегати и гости на младежкитѣ групи отъ Русе, София, Бургасъ, Ески Джумая, Пловдивъ и др.

Избра се бюро въ съставъ: председателъ Александъръ Николовъ (Русе), под-председателъ Крумъ Николчевъ (Варна), секретаръ Любенъ Ивановъ (София). Избраха се и комисии.

Председателътъ, следъ като благодари за хубавитѣ слова на г. Костовъ, даде думата на г. Никола Панчевъ, младежки секретаръ при И. К., който въ къса речъ, изслушана съ внимание, говори за идеалитѣ и дълга на организираната добруджанска младежъ.

Поднасоха поздравъ г. П. Господиновъ, секретаръ на съюза „Добруджа“ г-жа Дора Габе — отъ името на женитѣ добруджанки; г. Иванъ Чавдаровъ, специаленъ пратеникъ на Македонския младежки съюзъ. Речитѣ на всички оратори бѣха живо аплодирани.

Слѣдъ денъ следъ обѣдъ г. Драгомиръ Божиновъ държаше рефератъ на тема: „Идейни и организационни стимули на добруджанската младежъ“. Станаха ценни разисквания. Накрай се гласуваха предложениетѣ резолюции, които ще печатаме допълнително.

При повишенъ ентузиазъмъ, младежкитѣ съборъ се закри съ подходяща речъ отъ председателя. Дълго време залата кнѣтѣше отъ „О, Добруджански край“. Така блѣскаво приключи заседанието си първиятъ младежки съборъ.

oooooooooooooooooooo

ИСКОВИЧЪ ЛЕВИ РУСЕ

ФАБРИКА ЗА ХИМИЧЕСКИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ И ТЕНЕКИЕНИ ИЗДѢЛИЯ

1—3

oooooooooooooooooooo

Протестътъ на добруджанци

По случай деня на Караджата на много мѣста изъ царството сж станали събрания, които сж гласували протестни резолюции за положението въ Добруджа. По-долу предаваме резолюцията на добруджанската емиграция въ Варна:

„Хилядното събрание на добруджанци и варненци, по случай деня на Караджата, като има предъ очи необузданитѣ и съ нищо неоправдани действия отъ страна на административнитѣ власти, ПРОТЕСТИРА противъ дръзкитѣ противонародни действия на полицията, която съ оружие въ ръка се помъчи да възпрепятствува мирната манифестация на добруджанци — проява на чистъ националенъ духъ;

ПРОТЕСТИРА противъ поруганието на Знамето-свѣтия, — знаме, което е било осветено на Бабадагския конгресъ 1917 год. който се бори за присъединението на Добруджа къмъ майката-отечество;

ПРОТЕСТИРА противъ кървавитѣ издевателства на подставенитѣ отъ официалната ромънска власть цинцарски шайки, които убиватъ, грабятъ и безчестятъ мирното българско население въ Добруджа;

ИСКА най-безпристрастна анкета въ Добруджа, произведена отъ представители на неутрални и незаинтересовани народности; ЗАЯВЯВА, че добруджанската емиграция въ България, ставайки изразъ на справедливитѣ и хуманни искания на брата-робъ въ Добруджа, сменя отъ себе си всѣка отговорностъ за безучастнието на отговорнитѣ български фактори, западнитѣ демокрации и О. Н.

Настоящата резолюция да се прати на пресата и на отговорнитѣ фактори на България и чужбина.“

Срѣдъ бесарабци

Съюзътъ на бесарабскитѣ българи въ България въ своя III редовенъ съборъ на 14 юлий т. г. е гласувалъ следната резолюция-апелъ:

„Съборътъ на бесарабскитѣ българи, единствениятъ свободенъ изразителъ на положението, въ което се намиратъ днесъ неговитѣ сънародници отвѣдъ Дунава, като декларира високо тѣхното духовно единство съ българския народъ и неизмѣнното имъ желание да си останатъ българи,

Апелира преди всичко къмъ ромънското правителство и ромънското обществено мнение, да се откажатъ отъ непостижимата задача — да денационализиратъ бесарабскитѣ българи;

Апелира къмъ Обществото на народитѣ, да наложи, щомъ липсва добрата воля за разбирателство, повръщането на отнетитѣ, придобити въ миналото, културно-социални и стопански придобивки на българитѣ въ Бесарабия и изпълнението на международнитѣ договори отъ 9. XII. 1919 год. и 28. X. 1920 год.;“

Апелира къмъ общественото мнение на културнитѣ нации, да подкрепятъ каузата на българското племе, като се опълчи срещу великото престѣпление на XX вѣкъ, безподобно въ историята на народитѣ.

Редакцията на вестника съ особено удоволствие дава мѣсто на горната резолюция, която говори достатъчно убедително за общата съдба на бесарабци и добруджанци. Ние сме дълбоко убедени, че тя неминуемо ще наложи една координирана дейностъ на двата братски съюза, въ името на общата целъ за права и свободи противъ общия врагъ на българщината въ Ромъния — денационализаторската политика на агресивния ромънски шовинизъмъ.

СЛАДКАРНИЦА

и
Грандъ хотелъ „ТЕТЕВЕНЪ“ РУСЕ

НАЙ-КОМФОРТЕНЪ ВЪ ГРАДА ПЪРВОКЛАСЕНЪ

ТОПЛА И СГУДЕНА ВОДА ВЪ ВСѢКА СТАЯ
ЦЕНТРАЛНО ОТОПЛЕНИЕ. БАНЯ.

Телефонъ 304.

GRAND HOTEL „TETEVEN“
ROUSTCHOUK (BULGARIE)

1—2

БРАТА ДЖАМБАЗОВИ

Колониалъ и тютюнъ на дребно и едро

Телефонъ 410 гр. Русе

1—3

По технически и други причини тоя брой излиза въ две страници.

Добруджанскиятъ въпросъ

Изложение на съюза до Комитета на тримата

(Продължение отъ брой 93—94)

Въ сегашната процедура малцинството нѣма възможностъ да слѣди по-нататъшното развитие и съдбата на молбата си. Посочиха се много вреди отъ това положение. Ние си позволяваме да настояваме върху ползата отъ участието на малцинството въ едно разглеждане, когато прямо го засѣга.

Ако двѣтѣ страни — държавата и малцинството — бѣха могли да се явятъ заедно било предъ Комитета на тримата, било предъ Съвета на Обществото на Народитѣ, било предъ Постоянния съдъ въ Хага, би могло непосредствено да се упражни една акция на помирение съ голѣма въроятностъ за успѣхъ. Трѣбва да се допусне, че нито обвинената държава, нито малцинството не сж непримирими и не ще останатъ безучастни предъ настоячивостта на една безпристрастна инстанция, която се ползува съ всеобщо уважение. И тъй, ако можеше да се предвиди въ процедурата една инстанция на помирение, това би било отъ голѣма полза. Това ни кара да мислимъ за една много практична и сходна форма съ днешната процедура на проучване молбитѣ. Ако Комитетътъ на тримата или постоянната комисия, следъ като е съобщила оплакването на заинтересованата държава и следъ като е получила нейния отговоръ, констатира едно различие въ правнитѣ или фактическитѣ въпроси, би било много полезно ако можеше да се покнатъ двѣтѣ заинтересовани страни да се изслушатъ въ едно заседание при затворени врата. Това би помогнало за бързото изяснение на въпроситѣ, по които двѣтѣ страни на сж въ съгласие и ще улесни да се извърши едно полезно дѣло на помирение при една благоприятна атмосфера, безъ каквато и да била намѣса на политически и други влияния.

* * *

Признаването на юридическата личностъ на националитѣ малцинства отъ гледна точка на интернационалното право ще улесни чувствително тѣхната защита, тѣхното установяване предъ О. Н. и Постоянния дворъ на Интернационалното правосъдие, безъ да е необходимо да се търси помощта на друга държава. Защитата на една държава повдига подозрения, които улесняватъ реализирането на преследванитѣ цели чрезъ договоритѣ и които могатъ да оспорятъ нейния юридически характеръ, за да ѝ придадатъ единъ политически обликъ. По този начинъ вмѣсто да увеличи числото на просбитѣ, личната защита на малцинствата ще ги намали, защото случитѣ на недоволство ще орѣдѣятъ, щомъ като всѣка злоупотреба и несправедливостъ, фактическа и правна, се отстранятъ чрезъ една юридическа намѣса, чужда на каквото и да било подозрение отъ политически характеръ.

Хроника

Международниятъ женски съюзъ за миръ и свобода презъ м. августъ откри въ Прага своя годишенъ конгресъ. Въ българската делегация тази година участва и една добруджанка, г-жа Олга Георгиева, касиерка на Софийския дамски комитетъ. По нейна инициатива, въ днитѣ, когато заседаваше конгресъ, въ обща изложба се откри и добруджански павилионъ. Г-жа Георгиева замина за Прага, облѣчена въ добруджански народенъ костюмъ.

Починалъ е въ Централния заговоръ (София) добруджанецътъ Кулю С. Кулевъ, родомъ отъ с. Бѣлица, Тутраканско. На погребението му участваха група добруджанки и добруджанци. За смъртта на Кулевъ ИК на съюза издаде некрологъ. Покойникътъ се отличаваше съ своя благъ характеръ. Умръ далечъ отъ млада жена, деца и поробенъ роденъ край!

Добруджанецътъ Йорданъ Гицовъ отъ с. Хасковъ, Силистренско, 26 год., скоростижно е починалъ въ София. Миръ на праха му!

ротѣ. Часоветѣ се проточиха — цѣла вѣчностъ. Снитникътъ притвори очи. И видѣ като на снѣ приказката, която отдавна бѣше разказалъ на живота.

Крайтъ.

Венцианинъ

Около инцидента въ Варна

Просвѣтно благотворителното д-во „Добруджа“ въ Варна чрезъ Изпълнителния комитетъ на съюза е изпратило до пресата въ София следната протестна телеграма:

„Тържественото чествуване деня на Караджата бѣ помрачено отъ изстѣпленията на полицейскитѣ власти. Има бити и ранени. Добруджанската емиграция и родолюбивото варненско гражданство съ неудържимо негодувание най-енергично протестиратъ за нанесената имъ обида, за гаврата надъ триколовното дружествено знаме, което полицията поиска да обсеби. Въ борбата си съ манифестантитѣ тя счути брѣжката му, разкъса платата и крепа му. Полицейскитѣ власти нападнаха многохилядното гражданство съ револвери, съ зарѣзани пушки и съ извадени шашки. Докога по този пътъ на сервилности?

Щадегте повече името и достойнството на българския народъ!

Да живѣе духътъ на Караджата! Да крѣпне борбата за културното единство на българското племе.

Председателъ: Ам. Костовъ
За Секретаръ: Кр. Николчевъ“.

Писмо до приятеля

Завръщане въ Родината

Врабцитѣ пѣха както преди. Сгушена срѣдъ дърветата, малката кжшурка весело се усмихваше, приютила подъ схлупената си стрѣха помрънналитѣ надежди на една повѣхнала пролѣтъ.

Улицитѣ, зданията — всичко наоколо бѣше както въ първия денъ на първата лѣжа. Само плътнитѣ врата не се отвориха. И когато той повторно похлопа, стариятъ Муржо изрѣжика, но вратата пакъ не се отвори.

— Късно е вече, изшумолѣ въковниятъ брѣстъ. „Късно е“... — простена едно ранено сърце.

Душата на скитника заплака предъ прага на затворената врата.

— Искамъ да остана тукъ, извика пѣкой, тукъ, на прага, срѣдъ мълчанието на красивото Преди.

Тишината се усмихна. Но залостенитѣ врата пакъ не се отвориха. Никой нищо не каза. Само тишината простена.

Скитникътъ, който бѣ забравилъ всичко, очарованъ отъ спомена за пѣсенята, които само веднѣжъ се пѣе, уморено изхлипе:

— Нѣтежа ми кръстътъ. Дойдохъ да захвърля черното бреме на почернѣлитѣ дни. Дойдохъ да зарова сърцето си тукъ, на прага, дето нѣкога се роди за любовта.

Потъмнитѣ прозорци го изгледаха учудено. Измършавѣлитѣ брѣстѣ отрони листата, които равниво пазѣше — сълзитѣ на повѣхналото си сърце.

Небето потъмни.

Стариятъ пѣсъ изскити, прекоси глужия дворъ, после изчезна. Всичко осм-